

Sygn. akt IV Pa 45/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogusław Łój

Sędziowie: Hanna Rawska

Grażyna Śliwa

Protokolant: st.sek.sąd. Wioletta Woźna

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2020 r. w Zielonej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w Z.

o sprostowanie świadectwa służby

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 09 kwietnia 2020r. (sygn. akt IV P – upr 421/19)

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo w całości oddala;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje;

sędzia Hanna Rawska sędzia Bogusław Łój sędzia Grażyna Śliwa

Sygn. akt IV Pa 45/20

UZASADNIENIE

Powód P. S. w pozwie skierowanym przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w Z. wniósł o:

- zmianę pkt 1, że pełnił służbę w od 30.12.1998 r. do 14.07.2000 r. zamiast błędnego zapisu, iż w tym czasie był pracownikiem organów administracji celnej oraz wliczenie tego okresu do służby przygotowawczej;
- zmianę pkt 3 poprzez określenie, że zakończenie stosunku służbowego nastąpiło wskutek zwolnienia ze służby zamiast nieprawidłowego zapisu, że zakończenie stosunku służbowego nastąpiło wskutek przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy,

- zmianę pkt 4 poprzez określenie, że stosunek służby ustał w wyniku zwolnienia ze służby, zamiast zapisu, iż został zakończony wskutek przekształcenia w stosunek służby.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pełnił służbę w Służbie Celnej, a następnie Służbie Celno-Skarbowej w okresie od 30.12.1998 r. Pismem z 24.05.2017 r. otrzymał propozycję określającą warunki zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej w Izbie Administracji Skarbowej w Z., którą przyjął. W związku z powyższym wystąpił z wnioskiem o wydanie świadectwa służby w Służbie Celnej i Służbie Celno-Skarbowej, a wobec odmowy wystąpił z pozwem do Sądu, który wyrokiem z 8.05.2019 r. nakazał pozwanemu wydanie świadectwa służby. Po wydaniu świadectwa służby powód wystąpił o jego sprostowanie, ale pozwany odmówił.

Pozwana Izba Administracji Skarbowej w Z. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wyrokiem z 9.04.2020 r., Sąd Rejonowy w Zielonej Górze, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. sprostował świadectwo służby wydane powodowi przez pozwaną w ten sposób, że:

a) w punkcie 1 skreślił słowa: „pracownik organów administracji celnej” oraz w miejsce słów „ w okresie od dnia 15.07.2000 r. do 31.12.2001 r. – służba przygotowawcza” wpisał słowa „ w okresie od dnia 30.12.1998 r. do 31.12.2001 r. – służba przygotowawcza”

b) w punkcie 3 w miejsce słów: „w dniu zakończenia służby wskutek przekształcenia stosunku służbowego na mocy art. 170 i 171 ust. 1 punkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r. , poz.1948 ze zmianami)” wpisał słowa: „w dniu zwolnienia ze służby”;

c) w punkcie 4 w miejsce słów: „został zakończony wskutek przekształcenia w stosunek pracy” wpisał słowa: „ustał w wyniku zwolnienia ze służby”;

Sąd Rejonowy ustalił, że powód P. S. od 30.12.1998 r. został zatrudniony w Służbie Celnej na podstawie umowy o pracę. Od 14.07.2000 r. powód został mianowany na stanowisko młodszego kontrolera celnego w Urzędzie Celnym w R.. Pismem z 24.05. 2017 r. powód otrzymał propozycję określającą warunki zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej w Izbie Administracji Skarbowej w Z.. Propozycję zaakceptował pismem z 6.06.2017 r.

Wykonując wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze pozwany doręczył powodowi świadectwo służby z 3.12.2019 r.

Pismem z 12.12.2019 r. powód wystąpił do Dyrektora IAS w Z. o sprostowanie świadectwa służby w pkt 1, 3 i 4. Pozwany pismem z 18.12.2019 r. odmówił sprostowania, podnosząc że wydane świadectwo służby zawiera wszystkie elementy określone przepisami rozporządzenia Ministra Finansów z 16.02.2018 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo w okazało się zasadne.

Sąd ten przytoczył art. 188 ust. 1-2 ustawy z 16.11.2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej i stwierdził, że na podstawie delegacji ustawowej szczegółową treść świadectwa służby reguluje rozporządzenie Ministra Finansów z 16.02.2018 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej.

W niniejszej sprawie obowiązek wydania świadectwa służby wynikał z prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z 8.05.2019 r. wydanego w sprawie o sygn. akt IV P 45/19.

Ustalenia faktyczne i pogląd prawny wyrażony przez sąd w tamtym postępowaniu miały niewątpliwe znaczenie dla niniejszego rozstrzygnięcia. Jednocześnie niewątpliwe jest związanie stron i sądu orzekającego wydanym wcześniej orzeczeniem (art. 365 k.p.c.).

Powód w niniejszym postępowaniu domagał się zmiany zapisów dokonanych przez pozwaną w pkt 1, 3 i 4.

Wykonując prawomocny wyrok Sądu Rejonowego pozwana wydała powodowi żądane świadectwo służby, wpisując w nim m.in. (pkt 1), że powód „pełnił służbę lub był zatrudniony w okresie od dnia 30.12.1998 r. do 14.07.2000 r. Urząd Celny w R.; pracownik organów administracji celnej”.

W ocenie Sądu Rejonowego żądanie sprostowania tego punktu poprzez pominięcie zapisów o pozostawaniu w zatrudnieniu jako pracownika organów administracji celnej było uzasadnione.

Sąd I instancji zwrócił uwagę na stanowisko piśmiennictwo, zgodnie z którym art. 188 ust. 2 przewiduje możliwość sprostowania świadectwa służby, jednak ustawa o KAS nie definiuje, co należy przez to rozumieć. Dlatego trzeba przyjąć, że jest to czynność, w wyniku której świadectwu służby nadaje się treść zgodną z rzeczywistością.

Jak słusznie wywodził powód, w okresie poprzedzającym jego mianowanie (tj. w okresie, gdy strony łączyła umowa o pracę), obowiązywały przepisy ustawy z 24.07.1999 r. o Służbie Celnej, w świetle których okresy zatrudnienia w administracji celnej traktowane są jako pełnienie służby w rozumieniu przepisów ustawy (art. 94 ust. 2). Z kolei przepis przejściowy ustawy z 27.08.2009 r. o Służbie Celnej wskazywał, że w sprawach ze stosunku służbowego zaistniałych przed wejściem w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Dotychczasowe okresy służby w Służbie Celnej oraz zatrudnienia w administracji celnej traktowane są jako pełnienie służby w rozumieniu ustawy (art. 231 ust. 1 i 2).

Tym samym, niezależnie od tego, że strony w okresie od 30.12.1998 r. do 14.07.2000 r. łączył stosunek pracy (przekształcony następnie w stosunek służbowy), cały okres od 30.12.1998 r. do 6.06.2017 r. traktować należy jako okres służby.

Wynika to jednoznacznie z treści powołanych przepisów, ale też ma uzasadnienie funkcjonalne, albowiem dokument wydany powodowi (będący przedmiotem jego wniosku o sprostowanie) jest świadectwem służby. Pozwana zaś, niezgodnie z treścią powołanych przepisów oraz nazwą dokumentu, wyróżniła w nim okresy zatrudnienia, które zdaniem ustawodawcy należy traktować jako okres służby.

W ocenie Sądu I instancji wskazuje to na niekonsekwencję pozwanej i powoduje pozostawanie w obiegu dokumentów o sprzecznej treści.

Dodatkowo należy wskazać, że Sąd Okręgowy w Zielonej Górze oddalając apelację pozwanej w sprawie o wydanie świadectwa służby wskazał, że powód ma uprawnienie do uzyskania świadectwa służby (...) za okres od 1.07.1992 r. do 5.06.2017 r.

Skoro zatem cały ten okres (do daty przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy) traktowany winien być jako okres służby, to brak podstaw do zawarcia tam zapisów dotyczących pozostawania w zatrudnieniu.

Oczywiście nie można abstrahować od wzoru świadectwa służby, który zawiera zapis o brzmieniu „pełnił służbę lub był zatrudniony”, jednak w ocenie sądu I instancji powinien mieć on zastosowanie wyłącznie w przypadku okresu zatrudnienia nie będącego okresem służby (w przypadku powoda takiego okresu nie było).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w punkcie I a sentencji wyroku.

Jako zasadne sąd I instancji ocenił również żądanie dotyczące sprostowania świadectwa w zakresie punktów 3 i 4.

Sąd Rejonowy, uzasadniając w sprawie o sygn. akt IV P 45/19 obowiązek wydania powodowi świadectwa służby stwierdził, że poprzez analogiczne zastosowanie przepisu art. 174 ust. 10 powołanej powyżej ustawy o KAS, nie ma wątpliwości, że zakończony stosunek służby powoda przekształcony w umowę o pracę winien być potraktowany jak zwolnienie ze służby.

To stanowiło prawną podstawę orzeczenia obligującego pozwaną do wydania żądanego świadectwa służby.

Podzielając ten pogląd w całości, sąd I instancji uznał za zasadne uwzględnienie żądania poprzez sprostowanie świadectwa służby w punktach 3 i 4 i wpisanie w nich, w miejsce słów: „w dniu zakończenia służby”, słów: „w dniu zwolnienia ze służby” (pkt I b sentencji wyroku) oraz w miejsce słów: „został zakończony” słów: „ustał w wyniku zwolnienia” (pkt I c sentencji wyroku).

W ocenie Sądu Rejonowego zapis taki (zgodny z żądaniem powoda) ma uzasadnienie faktyczne i prawne, skoro sytuacja w jakiej znalazł się powód (i wielu innych funkcjonariuszy, których dotyczyła reforma administracji celnej i skarbowej) skutkowałą przekształceniem stosunku służbowego w stosunek pracy. Taki stan faktyczny, zdaniem ustawodawcy (art. 174 ust. 10 ustawy o KAS), należy traktować jako zwolnienie ze służby.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze oddalając apelację pozwanej w powołanej wcześniej sprawie wskazał w uzasadnieniu, że jest to rodzajowo takie samo zdarzenie, jak wymienione w art. 188 ust. 1 ustawy o KAS.

Tym samym żądanie powoda należało uznać za uzasadnione, co miało również swoje oparcie we wzorze formularza świadectwa służby, który stanowi załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z 16.02.2018 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej. Zarówno w punkcie 3, jak i 4 wzoru świadectwa służby ustawodawca przewidział następujące zwroty:

- zwolnienie ze służby,
- wygaśnięcie stosunku służbowego,
- wydalenie ze służby.

Nie przewidziano zaś zapisu zastosowanego przez pozwaną, tj. „zakończenia służby”.

Rozważania powyższe dotyczą więc zarówno pkt. 3 i 4 świadectwa służby, w których pozwana w tożsamy sposób określiła sposób ustania stosunku służby. Wobec jednoznacznego przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy jest tożsame ze „zwolnieniem ze służby”, należało dokonać sprostowania zapisu zawartego w kwestionowanym świadectwie służby (poprzez zastąpienie słów „w dniu zakończenia służby” i „został zakończony” odpowiednio słowami „w dniu zwolnienia ze służby” i „ustał w wyniku zwolnienia”).

Wobec tego, że w przepisach ustawy o KAS do zwolnienia ze służby dochodzi w sytuacjach określonych w art. 179 i 180 (poza wskazanym i mającym odpowiednie zastosowanie przepisem art. 174 ust. 10), pominięcie zapisu precyzującego na jakiej podstawie doszło do „zwolnienia ze służby” może być krzywdzące lub mylące. Może bowiem oznaczać, że nastąpiło to na skutek okoliczności leżących po stronie powoda (jak np. skazanie prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie lub umyślne przestępstwo skarbowe; nieprzydatność do służby; niespełnienie wymogów określonych w art. 155; orzeczenie prawomocnym wyrokiem sądu pozbawienia praw publicznych; prawomocnego orzeczenia zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza).

Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że w przypadku funkcjonariuszy, których stosunek służbowy uległ przekształceniu w stosunek pracy na skutek reformy, doszło do powstania luki prawnej (w przepisach wprowadzających KAS nie przewidziano, jak traktować owo przekształcenie), a zatem pozostawienie zapisu dokonanego przez pozwaną, a odzwierciedlającego rzeczywisty stan rzeczy, należało uznać za uzasadnione.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając wyrok w części I – prostującej świadectwo służby wydane powodowi – i zarzucając:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z 16.02.2018 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej poprzez jego niezastosowanie przez sąd w części, w której przepis ten nakazuje wpisanie w świadectwie służby okresów zatrudnienia funkcjonariusza, co skutkowało

niesłusznym sprostowaniem świadectwa poprzez skreślenie słowa „lub był(a) zatrudniony(-na)” i słowa „pracownik organów administracji celnej” (dotyczy części I lit a wyroku);

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 94 ust. 2 ustawy z 24.07.1999 r. o Służbie Celnej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przez sąd, podczas gdy pomimo, że norma wyprowadzona z powyższego przepisu nakazuje traktować dotychczasowe okresy zatrudnienia w administracji celnej jako pełnienie służby, to jednak świadectwo służby jest dokumentem, który potwierdza jedynie fakty, jest aktem wiedzy o określonych faktach, nie zawiera elementów ocennych i w związku z powyższym niezasadnym jest umieszczanie w nim wpisów stanowiących oceny prawne czy też fikcje prawne, gdyż nie może kształtować stanu prawnego czy też zakresu uprawnień/obowiązków, które dopiero zostaną wyinterpretowane w oparciu o treść świadectwa oraz stosowne przepisy (dotyczy części I lit. a wyroku);

3) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 174 ust. 10 ustawy z 16.11.2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej poprzez jego błędną wykładnię skutkującą nieuprawnionym zastosowaniem w sprawie powoda w sytuacji, gdy przepis ten dotyczy sytuacji faktycznej i prawnej odmiennej od sytuacji powoda, jak też niesłuszne skreślenie przez sąd sformułowań o „zakończeniu stosunków służbowych wskutek przekształcenia”, a w zamian wpisaniem przez sąd słów o zwolnieniu ze służby, podczas gdy zwolnienia nie sposób utożsamiać z przekształceniem, o którym mowa w art. 170 oraz art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z 16.11.2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, a nadto przyczyna zwolnienia w wyniku przekształcenia nie jest znana ustawom, natomiast świadectwo służy jest dokumentem, który potwierdza jedynie fakty, jest aktem wiedzy o określonych faktach, nie zawiera elementów ocennych i w związku z powyższym niezasadne jest umieszczanie w nim wpisów stanowiących oceny prawne czy też fikcje prawne, gdyż nie może kształtować stanu prawnego czy też zakresu uprawnień/obowiązków, które dopiero zostaną wyinterpretowane w oparciu o treść świadectwa oraz stosowne przepisy (dotyczy części I lit. b i c wyroku).

Mając na uwadze podniesione zarzuty, pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w ww. części i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu znalazło się rozwinięcie powyższych zarzutów.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje.

Apelacja pozwanej okazała się zasadna.

W bezspornym na obecnym etapie postępowania stanie faktycznym kwestią sporną pozostawały oceny prawne sądu I instancji, skutkujące wydaniem rozstrzygnięcia o sprostowaniu świadectwa służby wydanego powodowi przez pozwaną w ten sposób, że:

a) a w punkcie 1 skreślił słowa: „pracownik organów administracji celnej” oraz w miejsce słów „ w okresie od dnia 15.07.2000 r. do 31.12.2001 r. – służba przygotowawcza” wpisał słowa „ w okresie od dnia 30.12.1998 r. do 31.12.2001 r. – służba przygotowawcza”

b) w punkcie 3 w miejsce słów: „w dniu zakończenia służby wskutek przekształcenia stosunku służbowego na mocy art. 170 i 171 ust. 1 punkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r. , poz.1948 ze zmianami)” wpisał słowa: „w dniu zwolnienia ze służby”;

c) w punkcie 4 w miejsce słów: „został zakończony wskutek przekształcenia w stosunek pracy” wpisał słowa: „ustał w wyniku zwolnienia ze służby”;

Ustawa z 16.11.2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej weszła w życie z dniem 01.03.2017 r. Na ten dzień powód pełnił służbę w Izbie Celnej w R.. Zgodnie z art. 165 ust. 3 ustawy z 16.11.2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.), pracownicy zatrudnieni w izbach celnych oraz urzędach kontroli skarbowej oraz funkcjonariusze celni pełniący służbę w izbach celnych albo w komórkach urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych stają się z dniem wejścia w życie

ustawy, o której mowa w art. 1, z zastrzeżeniem art. 170, odpowiednio pracownikami zatrudnionymi w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej, zwanych dalej „jednostkami KAS”, albo funkcjonariuszami Służby Celno-Skarbowej, zwanymi dalej „funkcjonariuszami”, pełniącymi służbę w jednostkach KAS i zachowują ciągłość pracy i służby. W sprawach wynikających ze stosunku pracy i stosunku służbowego stosuje się przepisy dotychczasowe.

W myśl art. 170 ust. 1, stosunki pracy osób zatrudnionych w jednostkach KAS, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, oraz stosunki służbowe osób pełniących służbę w jednostkach KAS, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, wygasają:

1) z dniem 31 sierpnia 2017 r., jeżeli osoby te w terminie do dnia 31 maja 2017 r., nie otrzymają pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby;

2) po upływie 3 miesięcy, licząc od miesiąca następującego po miesiącu, w którym pracownik albo funkcjonariusz złożył oświadczenie o odmowie przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby, jednak nie później niż dnia 31 sierpnia 2017 r.

Jak z kolei stanowi art. 171 ust. 1, w przypadku przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby, z dniem określonym w propozycji, dotychczasowy:

1) stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony albo określony,

2) stosunek służby w służbie przygotowawczej albo stałej

– przekształca się odpowiednio w stosunek pracy albo służby w Służbie Celno-Skarbowej, odpowiednio na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony albo określony, mianowania do służby przygotowawczej albo służby stałej.

Od 01.03.2017 r. pracownicy zatrudnieni w izbach celnych oraz funkcjonariusze celni pełniący służbę w izbach celnych zostali odpowiednio pracownikami w jednostkach organizacyjnych KAS albo funkcjonariuszami Służby Celno-Skarbowej, zachowując ciągłość pracy i służby.

24.05.2017 r. powód otrzymał propozycję określającą warunki zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej w Izbie Administracji Skarbowej w Z. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Powód zaakceptował tę propozycję oświadczeniem z 06.06.2017 r. Zatem w stosunku do powoda stosuje się art. 171 ust. 1 ustawy – Przepisy wprowadzające, zgodnie z którym stosunek pracy lub służby „przekształca się” odpowiednio w stosunek pracy albo służby w Służbie Celno-Skarbowej. Punkty 3 i 4 świadectwa służby ściśle odzwierciedlają ten stan prawny i należy uznać, że świadectwo jest w tym zakresie prawidłowe.

Sąd I instancji zwrócił uwagę na art. 174 ust. 10 ustawy o KAS, z którego wynika, że przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy traktuje się jak zwolnienie ze służby w rozumieniu ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...). Jednakże wciąż mamy do czynienia z przekształceniem, a ww. przepis wprowadza jedynie swojego rodzaju fikcję prawną na potrzeby stosowania ustawy zaopatrzeniowej. Na potrzeby sporządzenia świadectwa pracy faktem jest „przekształcenie”, nie zaś „zwolnienie ze służby”.

Nie są też nieprawidłowe zapisy z punktu 1 świadectwa, z których wynika, że powód był zatrudniony na podstawie umowy o pracę. Świadczą o tym bezsporne ustalenia sądu I instancji oparte na aktach osobowych powoda. Od 30.12.1998 r. powód został zatrudniony na podstawie umowy o pracę, następnie był zatrudniany na podstawie kolejnych umów o pracę, Z dniem 15.07.2000 r. mianowano powoda do służby stałej. Oznacza to, że w okresie od 30.12.1998 r. do 14.07.2000 r. powód był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, a zatem określenie „pełnił służbę lub był zatrudniony” jest prawdziwe w stosunku do stażu pracy powoda, a określenie „pracownik organów administracji celnej” jest prawdziwe w stosunku do okresu od 30.12.1998 r. do 14.07.2000 r., tak jak to wpisano w świadectwie służby.

Sąd Rejonowy przywoływał regulacje ustawy z 24.07.1999 r. o Służbie Celnej, z których wynika, że „okresy zatrudnienia w administracji celnej traktowane są jako pełnienie służby”. Nie oznacza to jednak, że przestają być „okresami zatrudnienia”.

Świadczenie pracy, świadectwo służby jest oświadczeniem wiedzy, świadectwo pracy nie tworzy praw ani obowiązków pracownika. Celem sporządzania świadectwa pracy lub służby jest odzwierciedlenie faktów dotyczących podstawy zatrudnienia, służby, czasu trwania, a także innych informacji niezbędnych do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. W świadectwie pracy nie zamieszcza się „fikcji prawnej”, chyba że wynika to z obowiązujących przepisów prawa, przykładowo można wskazać na treść art. 97 par.3 Kp. Z taką jednak sytuacją w rozpoznawanej sprawie nie mamy do czynienia.

Tylko w zakresie wyżej wskazanym świadectwo podlega kontroli sądu. Świadectwo służby powoda jest w tym zakresie prawidłowe. Potwierdza to ustalenie Sądu Rejonowego, który stwierdził, że strony w okresie od 30.12.1998 r. do 14.07.2000 r. łączył stosunek pracy.

Należy też wskazać, że zgodnie z art. 188 ust. 4 ustawy o KAS, szczegółowe dane, które powinno zawierać świadectwo służby oraz wzór formularza świadectwa służby określa minister właściwy do spraw finansów publicznych w drodze rozporządzenia. Rozporządzenie Ministra Finansów z 16.02.2018 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej (Dz.U. z 2018 r., poz. 413), wydane na podstawie ww. delegacji, w § 2 ust. 1 pkt 1 przewiduje, że w świadectwie służby umieszcza się dane niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku służbowego i uprawnień z ubezpieczenia społecznego funkcjonariusza dotyczące okresu pełnienia służby lub zatrudnienia. Znajduje to odzwierciedlenie we wzorze świadectwa, stanowiącym załącznik do rozporządzenia. W punkcie 4 wzoru nie przewidziano wprost pojęcia „przekształcenia”, jednak pozwana sformułowała ten punkt zgodnie ze stanem faktycznym i prawnym, a skutek takiego stwierdzenia wynika z przytoczonych przepisów prawa i nie budzi wątpliwości.

Sąd Najwyższy w Uchwale z 19.02.2020, III PZP 7/19 stwierdził art. 174 ust. 10 stanowi, że przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy traktuje się jak zwolnienie ze służby w rozumieniu ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) a funkcjonariusz, którego stosunek służbowy uległ przekształceniu w stosunek pracy, otrzymuje niezwłocznie świadectwo służby). Przy przekształceniu dochodzi do zakończenia stosunku służbowego i tego skutku nie zmienia późniejsza regulacja z art. 174 ust. 10 stanowiąca, że "przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy traktuje się jak zwolnienie ze służby". Regulacja ta nie jest w kolizji z wykładnią o ustaniu stosunku służbowego w wyniku "ucywilnienia", lecz sytuację tą jedynie potwierdza.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku, zmieniając wyrok sądu I instancji poprzez oddalenie powództwa.

Orzeczenie o kosztach procesu wydano na podstawie art.98 Kpc

sędzia Hanna Rawska sędzia Bogusław Łój sędzia Grażyna Śliwa